

### Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005)4634 z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE w sprawie COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe, w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- ewentualnie, ustalenie kwoty grzywny nałożonej solidarnie na skarżącą na podstawie art. 2 tej decyzji na 0 EUR w odniesieniu do skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

### Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżąca naruszyła art. 81 WE, uczestnicząc w serii porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze plastikowych worków przemysłowych w Belgii, Francji, Niemczech, Luksemburgu, Niderlandach i Hiszpanii, polegających na ustalaniu cen i wspólnych modeli określania cen, podziale rynków i przyznawaniu kontyngentów sprzedaży, przydzielaniu klientów, negocjacji i zamówień, uzgodnionym składaniu ofert w niektórych przetargach oraz wymianie indywidualnych informacji.

Naruszenie popełnione przez skarżącą dotyczyło działań innej spółki, a mianowicie Trioplast Wittenheim SA („TW”), której uczestnictwo w tym kartelu zostało stwierdzone. Inna spółka, a mianowicie FLS Plast, której spółką holdingową była skarżąca, posiadała udziały w TW, a przez większość okresu, za który skarżąca została pociągnięta do odpowiedzialności, miała w TW, swojej spółce-córce, 100 % udziałów. Grzywna została nałożona na TW, a skarżąca i FLS Plast zostały solidarnie pociągnięte do odpowiedzialności za część tej grzywny.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja błędnie zastosowała przesłanki odpowiedzialności spółki-matki oraz nie przedstawiła dowodów istnienia po stronie skarżącej okoliczności mogących potwierdzić przypuszczenie wywierania wpływu na TW przez spółkę-matkę. Skarżąca twierdzi również, że w każdym razie Komisja błędnie zastosowała przepisy prawa, ponieważ w sytuacji tego rodzaju jak w niniejszej sprawie, gdzie — zdaniem Komisji — spółka TW zaczęła uczestniczyć w kartelu na długo przed nabyciem tej spółki przez spółkę-córkę skarżącej i w dalszym ciągu uczestniczyła nim po jej zbyciu, stosuje się surowsze kryteria. W każdym razie skarżąca jest zdania, że wykazała, iż spółka TW samodzielnie decydowała o swoich działaniach rynkowych i nie wykonywała poleceń wydawanych jej przez skarżącą.

Skarżąca podnosi ponadto, że przypisanie jej odpowiedzialności jest dyskryminujące, nieproporcjonalne i arbitralne, ponieważ w przypadku wszystkich pozostałych grup objętych decyzją nie przypisano odpowiedzialności działającej spółce-córce, spółce-matce oraz spółce-matce tej ostatniej, jak stało się

w przypadku TW i skarżącej. Ponadto, chociaż spółka TW uprzednio należała do innej grupy, Komisja nie pociągnęła do odpowiedzialności żadnego z członków tej grupy za uczestnictwo TW w kartelu. Skarżąca twierdzi wreszcie, że pociągnięto ją do odpowiedzialności w nieproporcjonalnym stopniu, ponieważ uczyniono ją odpowiedzialną za 85,7 % grzywny nałożonej na TW, chociaż posiadała udziały w tej spółce tylko przez osiem z dwudziestu lat, w których spółka TW rzekomo brała udział w kartelu.

Skarżąca przedstawia powyższe argumenty również na poparcie swego podniesionego tytułem ewentualnym żądania, obniżenia nałożonej na nią grzywny. Stwierdza ona ponadto, że nałożona na nią grzywna jest nadmierna, ponieważ, pomimo nieponoszenia przez nią odpowiedzialności, Komisja nie ustaliła odrębnej podstawowej kwoty grzywny dla skarżącej. Skarżąca twierdzi również, że Komisja naruszyła prawo, nie uwzględniając na jej korzyść niektórych okoliczności łagodzących.

Skarżąca podnosi wreszcie, że Komisja dopuściła się kolejnych naruszeń prawa, pociągając TW do odpowiedzialności za okres od 1982 r. do 1988 r., nakładając na TW grzywnę, która jest nieproporcjonalna, nadmierna oraz przekracza górny pułap grzywny w wysokości 10 % obrotów, jak również nie umożliwiając skarżącej, jako stronie odpowiedzialnej subsydiarnie, skorzystania z obniżki przyznanej stronie ponoszącej główną odpowiedzialność, czyli TW, lub przynajmniej nie przyznając skarżącej niezależnego obniżenia grzywny na podstawie komunikatu w sprawie współpracy.

---

### Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. — JM Gesellschaft für industrielle Beteiligungen przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-66/06)

(2006/C 96/44)

Język postępowania: niemiecki

### Strony

Strona skarżąca: JM Gesellschaft für industrielle Beteiligungen mbH & Co. KGaA (Wormacja, Niemcy) [Przedstawiciel: adwokat H.-J. Hellmann]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

**Żądania strony skarżącej**

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 marca 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE [C(2005) 4634 wersja ostateczna, COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe], doręczonej skarżącej w dniu 14 grudnia 2005 r. w zakresie, w jakim dotyczy skarżącej oraz

ewentualnie, obniżenie grzywny nałożonej łącznie i solidarnie na skarżącą;

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Skarżąca podważa decyzję Komisji C (2005) 4634 wersja ostateczna z dnia 30 marca 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe. W zaskarżonej decyzji nałożono łącznie i solidarnie na RKW Rheinische Kunststoffwerke oraz na skarżącą grzywnę za naruszenie art. 81 WE. Zdaniem Komisji skarżąca uczestniczyła w szeregu porozumień i praktyk uzgodnionych w sektorze plastikowych worków przemysłowych w Belgii, Niemczech, Hiszpanii, Francji, Luksemburgu i Niderlandach.

Skargę swą skarżąca opiera na tym, że zaskarżona decyzja narusza jej zdaniem zasadę legalności. Jej zdaniem, strona pozwana rozstrzygnęła o łącznej i solidarnej z RKW odpowiedzialności bez podstawy prawnej ani odpowiednich uprawnień.

Skarżąca podnosi następnie zastrzeżenie, że zarzucono jej naruszenie popełnione przez RKW. Nie zostały, jej zdaniem, spełnione określone przez Trybunał przesłanki takiego naruszenia. Ponadto, w odniesieniu do popełnionego przez RKW i jej zarzuconego naruszenia, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła zasadę legalności ze względu na to, że uprawnienie wynikające z art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962<sup>(1)</sup> nie obejmowało stosowanej przez stronę pozwaną praktyki w dziedzinie grzywien. Z tego względu skarżąca narusza także naruszenie zasady równego traktowania oraz zasady proporcjonalności.

Skarżąca zarzuca następnie niewłaściwe zastosowanie art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962 oraz wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien. Dotknięte błędem były w szczególności dotyczące RKW postępowanie dowodowe i ocena dowodów Ponadto, w kontekście stosowanej do tej pory praktyki administracyjnej, RKW została ukarana w nadmiernie dolegliwy sposób. W odniesieniu do ustalonej w zależności od wagi naruszenia kwoty wyjściowej, skarżąca zarzuca w wielu aspektach brak równego, w porównaniu z innymi adresatami decyzji, potraktowania RKW. Skarżąca twierdzi także, że, w odniesieniu do RKW, Komisja naruszyła prawo w zakresie dotyczącym oceny okresu trwania naruszenia oraz nieuwzględnienia okoliczności łagodzących. Skarżąca twierdzi wreszcie,

że, w odniesieniu do RKW, Komisja naruszyła także art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/1962 ze względu na to, że grzywna została ustalona w sposób błędny z punktu widzenia zastosowania komunikatu o odstępowaniu od nakładania lub obniżaniu kwot grzywien.

<sup>(1)</sup> Rozporządzenie Rady EWG nr 17 pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. nr 13 z 21 lutego 1962, str. 204).

**Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2006 r. — Elini N.V. przeciwko OHIM****(Sprawa T-67/06)**

(2006/C 96/45)

Język skargi: niderlandzki

**Strony**

Strona skarżąca: Elini N.V. (Antwerpia, Belgia) [Przedstawiciele: adwokaci F. Cornette i S. Tilsley]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Rolex S.A. (Genewa, Szwajcaria)

**Żądania strony skarżącej**

— weryfikacja i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 12 grudnia 2005 r. (R 725/2004-4),

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Elini N.V.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „Elini” dla towarów należących do klasy 14 (wyroby biżuterijne; zegarki; bransoletki, szkiełka, skrzynki i łańcuszki do zegarków; kamienie szlachetne)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Rolex S.A.